

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

Insändare: Hopp för tron

Vikström, Björn

Published in:
Hufvudstadsbladet

Published: 03/08/2022

Document Version
Accepted author manuscript

Document License
All rights reserved

[Link to publication](#)

Please cite the original version:

Vikström, B. (2022). Insändare: Hopp för tron. *Hufvudstadsbladet*. <https://www.hbl.fi/artikel/6cc672e9-e2c0-4992-8167-9a639edd4794>

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Hopp för tron (Hbl 3.8.2022)

Merete Mazarella formulerar i sin essä (Hbl 31.7.) en viktig fråga: har den kristna tron någon framtid i vårt land? Vad händer när den sista församlingsmedlemmen, som vill ta sin tro på allvar, är begravnen?

Verkligheten i de flesta församlingar är inte så dystert som Mazarella målar upp med hjälp av anekdoter och litterära exempel. Efter att än en gång ha tillbringat semestern i en tidigare självständig liten församling, där sommarens gudstjänstliv nästan uteslutande bärs upp av oss fritidsbor, känns hennes fråga ändå högst reell.

Vi behöver här skilja mellan två frågor: har tron en framtid och har den organiserade religionen någon framtid? Empiriska undersökningar visar att många människor bär på erfarenheter och föreställningar som kan betecknas som religiösa, men kyrkosamfundens språk och verksamhet upplevs ofta främmande, stela och auktoritära. Även om församlingarnas anställda under decennier har understrukt att tvivel och kritiska frågor är välkomna – t.o.m. nödvändiga – i församlingens liv, upplevs kyrkorna ändå stå för färdiga paketlösningar, som måste sväljas hela eller förkastas.

Dilemmat är ju ingalunda nytt. Ända sedan upplysningstiden har det förekommit försök att ”rädda” religionen inför förnuftets och naturvetenskapens kritik genom att ge den en legitim plats inom moralens, känslans eller samhällsnyttans områden. Resultaten har blivit en förkrympt syn på religion, som sällan förmår engagera och beröra.

Där religionen lever svarar den på verkliga frågor i människors liv: längtan efter mening, förundran, tröst, gemenskap och värderingar som bär. Den svåra paradoxen är att religionen å ena sidan behöver stå för någonting uråldrigt och bestående, å andra sidan svara an mot människors föränderliga livsomständigheter. Fastnar kyrkan i det första diket blir den konservativ och inåtvänd, förblir den i det andra riskerar den bli en historielös tjänsteproducent som försöker vara alla till lags.

Mazarella redogör för en berörande novell, där konfirmanderna gavs möjlighet att formulera sin egen trosbekännelse. Sådana här formuleringar är värdefulla, eftersom de gör att tron känns trovärdig och förankrad i individens liv. Men individens tro kan lätt falla i bitar då den utmanas av kriser och motgångar, om den inte får något stöd utanför den privata livssfären.

Personlig tro står inte i motsats till ett delat arv. Kyrkornas traditioner behöver ständigt tolkas i nya tider; lyhört, kritiskt och kreativt. Orden, symbolerna, riterna, konsten och musiken bär

på mänsklig erfarenhet av livskriser och gudsmöten, som vi kan ösa ur tillsammans, trots att våra perspektiv är olika.

Björn Vikström, Åbo